

GARBA

GAR

G

GARBA

GARBA

GARBA

GARBA

GARBA

GARBA

GARBA

A

GARBA

GARBA

A

GARBA

GARBA

GARBA

A

GARBA

GARBA

GARBA

GARBA

GARBA

recull de notes breus

CONTRA ELS PARCS EÒLICS

JOSEP MARIA SOLÀ

Tanta unanimitat i encens al voltant de la instal·lació d'aquests monstruosos ciclops albins i triaspats que hom anomena —amb candidesa quixotesca— molins de vent o aerogeneradors és, com a mínim, sospitosa (els *“gegantins gira-sols blancs que en comptes de llum solar capturen el vent”* és una cruel llicència poètica d'una benivolguda periodista anoienca). I, segons el mapa eòlic aprovat per la Generalitat de Catalunya (2002), el territori conegut com a Alta Anòia o Alta Segarra (trio el segon perquè li fa més justícia històrica) és considerat com a “zona compatible”: és a dir, hi imposaran tants parcs eòlics com hi càpiguen. No hi ha pas perill que un renascut Don Quixot confongui aquests “energètics molins de vent” amb gegants perquè això és el que són: monstres de la tècnica davant dels quals sembla que no hi valgui cap espasa.

A principis dels vuitanta ens van batejar com a “Zona 46 Calaf” gràcies a les “grans reserves d'urani” (i de radioactivitat) que hi havia: tot plegat, una falsa alarma. No cal que els amics igualadins es basquegin per la possible segregació de l'Alta Segarra: si les coses continuen així, d'aquí a poc ens haurem convertit en una horrorosa subcomarca (a la qual podem rebatejar amb el topò-

nim d'Alta Ximpleria) infestada de parcs eòlics, presons (a dins o veïnes), parcs logístics, pedres, i calafins Plans d'Ordenació Urbanística Municipal (descabellats i irracionals). I tot en nom d'un suposat progrés!

Des del 30 d'abril del 1015 (*carta de repoblament de Calaf*) sabem que la nostra és una terra inhabitada, parcialment conreada (*“en part culta i en part inculta, amb tots els seus noms i qualitats”*) i situada en una vasta solitud. I a la seva *Guia de Catalunya* (1961), secció “La Segarra”, Josep Pla afirmava que *“els panorames sobre l'aspre, sobretot els que es poden contemplar des de l'altiplà de Calaf, tenen horitzons dilatats d'una gran bellesa, i, en dies clars, d'aire sec, una qualitat cristal·lina, com un record flotant en un somni vague.”*

Només tenim això: som l'apèndix de la Catalunya interior, territori de secà, orografia plana, una vasta solitud. I això vol dir pocs vots (i mal avinguts) i poca resistència (i cap crítica) a tot el que ens volen encolomar. Som lluny de tot arreu i a prop d'enlloc. Ara que el nostre devatat i cremat territori començava a aixecar el cap mitjançant un incipient i exitós turisme rural que viu, precisament, d'aquesta *“vella terra de carlins que captiva de tan*

dura” (A. M. Espadaler *dixit*), ara han decidit convertir els nostres bellíssims horitzons dilatats en fastigoses autopistes de pales metàl·liques encimbellades per uns estaquirots blancs que fan 157 metres d'alçada (80 de la torre i 77 de diàmetre de rotor, generador més pales). ¿Des de quan a la nostra comarca el vent que hi bufa és superior als 11 metres per segon (la màxima producció perquè els aerogeneradors siguin rendibles)? Però si l'únic vent que tenim és la marinada (garbí per als esnobs), que és un ventijol de Tarragona que ens ajuda a superar una mica els nostres xafogosos estius! De sol, però, sí que en tenim: per què no aprofitar l'energia solar (plaques hèliques) en comptes d'aquesta caríssima i anèmica energia eòlica?

Amb el territori farcit de parcs eòlics, ¿qui hi voldrà venir, a passar uns dies de repòs i calma, a les ecològiques masies que ja hi tenim? ¿Volem convertir l'Alta Segarra en un parc temàtic de l'energia eòlica? ¿Com es conjumina aquesta implantació indiscriminada amb el nou constituït Consorci de l'Observatori del Paisatge (DOGC, núm. 4281: 16/12/04) que afirma que *“el paisatge com a element de qualitat de vida i identitat col·lectiva precisa [sic] de polítiques específiques de protecció i*

gestió que conciliïn la necessitat de conservar els seus valors originals amb el seu caràcter d'element en constant evolució”?

No es tracta pas de la “cultura del no”: la nostra quota solidària amb les energies renovables i alternatives (i amb el protocol de Kyoto) ja està pagada amb escreix amb el recentment inaugurat parc eòlic de Rubió: 33 molins que ocupen 28 km de superfície, amb una vida útil de 20 anys, que ja s’han encarregat de malmetre part de la nostra història i dels nostres horitzons. Repartim-ho com a bons germans per tot Catalunya: a l’Alta Segarra ja hem complert. No en volem més. Cal recordar-ne els impactes negatius, dels parcs eòlics?: impacte visual-paisatgístic (ja n’hem parlat: la nostra infantesa i el nostre passat estan decapitats i empresonats per aquests sentinelles insomnes, ciclopis i lletgíssims del primer [sic, també] parc de Rubió); efecte discoteca (les ombres mòbils sobre els habitatges, a l’hora del crepuscle i de l’albada, que les aspes dels aerogeneradors produeixen); impacte acústic (els més de 15 decibels del soroll de les turbines, sobretot en hores nocturnes); l’efecte de succió (a 50 m darrere del rotor es produeix una inversió de la pressió de l’aire que xucla, com en un forat negre, qualsevol ocell que hi passi).

Ja ho sé que enguany la collita ha estat dolenta i que més del 85% de pagesos (inclosos els ajuntaments respectius) han cobrat i

cobriran 800.000 pta l’any per torre eòlica. ¿Tenen dret a hipotecar el territori i a vendre-se’l d’aquesta manera? Totes les manufactures de la nostra comarca són deslocalitzables. L’únic que no ens poden deslocalitzar és el territori (tot i que ens el poden destrossar i malvendre). Ja deia Josep Pla (*Els pagesos*, 1952) que “*amb el pretext de no respectar res que no tingui utilitat immediata, els pagesos formen una espècie de sindicat actiu, obcecat en la destrucció del paisatge. Aquesta idea frenètica de la utilitat és absolutament maligna, catastròfica*”. Un amic meu em confessava, ja fa temps, que la Segarra és la comarca de les quatre erres: les erres de rocs, rucs, roures i rectors. De rocs, roures i rectors en queden ja molt pocs. Si no som capaços ni prou conscients d’aturar aquesta saturació insostenible de parcs eòlics que ens ve a sobre, proposo de canviar la *llegenda* del meu amic. La Segarra com a la comarca de les quatre pes: la pe de parcs (eòlics, logístics, plantes de compostatge i abocadors varis), la de presons, la de pedreres i la de POUMs surrealistes. La erra de rucs encara la duem penjada a l’esquena, com una llufa.

